

บทที่ 4

ป่าเลสไตน์

เก้าโครงเรื่อง

1. ป่าเลสไตน์ระหว่างสังคมโลกครั้งที่ 1
2. สถานการณ์ในป่าเลสไตน์ขณะอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษจนถึงการก่อตั้งประเทศอิสราเอล
 - 2.1 รัฐบาลเพลเรือนภายใต้เซอร์ เฮอร์เบิร์ต แซมวัล
 - 2.2 การแยกทรายส์จอร์เดนออกจากป่าเลสไตน์
 - 2.3 การจัดตั้งสภากาป่าเลสไตน์
 - 2.4 ความสงบระหว่าง ก.ศ. 1925-1928
 - 2.5 การจลาจล ก.ศ. 1929
 - 2.6 บันทึกสีขาวของ พาสฟีลด์ ก.ศ. 1930
 - 2.7 การประทัดประหารชีวิตดินนาซีเยรมัน ก.ศ. 1932
 - 2.8 คณะกรรมการสอบสวน ก.ศ. 1937
 - 2.9 ข้อเสนอของคณะกรรมการให้แบ่งป่าเลสไตน์
 - 2.10 การประชุม ก.ศ. 1939
 - 2.11 ป่าเลสไตน์ระหว่างสังคมโลกครั้งที่ 2
 - 2.12 คณะกรรมการสอบสวนร่วมระหว่างอังกฤษกับอเมริกา ก.ศ. 1946
 - 2.13 สาประชาดิกันปัญหาป่าเลสไตน์ ก.ศ. 1947
 - 2.14 สังคมป่าเลสไตน์ครั้งที่ 1 ก.ศ. 1948

สาระสำคัญ

1. สถานการณ์ในป่าเลสไตน์ตั้งแต่สังคมโลกครั้งที่ 1 จนถึงสังคมโลกครั้งที่ 2
2. สาเหตุและผลของสังคมป่าเลสไตน์ หรือสังคมระหว่างยิวและอาหรับ ครั้งที่ 1 ก.ศ. 1947-1948

1. สถานการณ์ในป่าเลสไตน์ตั้งแต่สังคมโลกครั้งที่ 1 จนถึงสังคมโลกครั้งที่ 2
2. สาเหตุและผลของสังคมป่าเลสไตน์ หรือสังคมระหว่างยิวและอาหรับ ครั้ง

จุดประสมที่การเรียนรู้

หลังจากศึกษาจนมากที่ 2 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. อธิบายเต็มวิเคราะห์สถานการณ์ในไปเดสติเนชันและอธิบายได้ถึงการประกอบของอั้งกฤษ
2. อธิบายถึงปัญหาที่องค์กรต้องเผชิญหน้าขณะเข้าไปประกอบไปเดสติเนชันพร้อมทั้ง
วิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าว
3. วิเคราะห์สาเหตุของความข้อแข่งระหว่างชาวยิวและชาวนอร์เวย์ในไปเดสติเนชัน
4. วิเคราะห์สาเหตุของสังคมมารดาชาวเยว่และชาวอาหรับหรือสังคมชาวปาเลสไตน์

ครั้งที่ 1

เนื่องจากประวัติศาสตร์ของปาเลสไตน์นั้นยาวนานมากจึงมีปัญหาหลายประการที่ควรพิจารณาเกี่ยวกับปาเลสไตน์ ปัญหาประการแรกก็คือ แม้ว่าปาเลสไตน์จะยังคงเป็นศูนย์กลางทางด้านศาสนาและจิตใจของพวกราชิก้าตาม แต่ชาว犹ิวจำนวนมากก็ถูกขับไล่ออกจากปาเลสไตน์ ขณะที่อยู่ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิโรมัน ประการที่สอง เนื่องจากการขยายอำนาจของอาหรับอิสลามใน ค.ศ. 636 ทำให้มีชนกลุ่มใหญ่พยพเข้าสู่ปาเลสไตน์ ชนกลุ่มนี้ก็คือบรรพบุรุษของชาวอาหรับในปัจจุบัน คนเหล่านี้ถูกเปลี่ยนให้หันลือศาสนาอิสลาม หรือใช้ภาษาอาหรับเป็นเวลานับศตวรรษ ปัญหาประการที่สาม การพยพของชาว犹ิวมาสู่ปาเลสไตน์ด้วยเหตุผลทางศาสนาได้เริ่มในปลายศตวรรษที่ 19 และเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อมีการประหัตประหารชาว犹ิวในยุโรป ผลจากการพยพดังกล่าวได้สร้างปัญหาอย่างใหญ่หลวงแก่ปาเลสไตน์

1. ปาเลสไตน์ระหว่างสหกรณ์โลกครั้งที่ 1

ก่อนเกิดสหกรณ์โลกครั้งที่ 1 ปาเลสไตน์เป็นดินแดนที่อยู่ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิอตโตมัน และระหว่างสหกรณ์โลกครั้งที่ 1 มีสัญญาหลายฉบับที่ยกปาเลสไตน์ให้กับฝ่ายต่าง ๆ กันแล้วก็ตาม ตามข้อตกลงดังกล่าวเป็นสัญญาร่วมระหว่างอังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซีย มีใจความสำคัญคือปาเลสไตน์จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของฝรั่งเศสเมื่อสิ้นสหกรณ์ นอกจากสัญญาดังกล่าวตามคำประกาศบัลฟอร์ (Balfour Declaration) ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1917 ซึ่งเป็นจดหมายระหว่างอังกฤษกับผู้แทนอาหรับระบุข้อความว่า ปาเลสไตน์จะตกเป็นของชาวอาหรับ ครั้นเมื่อสหกรณ์โลกตัดสินใจหักดิบด้วยการประท้วงกันทางการทูตระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศส ซึ่งฝ่ายหลังกล่าวหาว่าอังกฤษไม่ซื่อสัตย์ในประเด็นปาเลสไตน์ซึ่งเรียและไม่ชัดอย่างไรก็ตาม ปัญหานี้ยุติลงในที่ประชุมสันติภาพที่ปารีส (Paris peace Conference) ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1920 โดยที่ประชุมมีมติให้ปาเลสไตน์เป็นดินแดนในอาณัติของอังกฤษภายใต้สันนิบาตชาติ ดังนั้นจึงเหลืออยู่อีก 2 พวກ ที่ไม่พอใจคำอนุญาตดังกล่าว นั้นคือ ไซออนนิสต์ และอาหรับ การครอบครองของอังกฤษในปาเลสไตน์ยากลำบากมาก อังกฤษประสบปัญหาหลายประการโดยเฉพาะความต้องการของ犹ิวและอาหรับ แม้อังกฤษจะปกครองนานถึง 30 ปี แต่ก็ไม่สามารถแก้ปัญหานาปาเลสไตน์ได้เลย

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า นับตั้งแต่เริ่มต้นชาวอาหรับเกี่ยวข้องเพียงเล็กน้อยกับการขัดขวางไซออนนิสต์อย่างน้อยก็น้อยกว่าฝรั่งเศส ผู้นำอาหรับแห่งซีเรียชื่อ อามิร ไฟซาล (Amir Faisal)

มีความคิดว่าถ้าพระองค์เป็นฝ่ายเดียวกับไซอ่อนนิสต์แล้วจะก็ ฝ่ายหลังก็สามารถขอร้องให้ ฝรั่งเศสลดทิ้งการเรียกร้องอิทธิพลในซีเรีย ดังจะเห็นได้ว่าพระเจ้าไฟชาลต์กลงกับ ดร.ไวซ์แมน (Dr. Weizmann) ผู้แทนยิวว่าพระองค์จะเป็นตัวแทนของอาหรับในการทำงานร่วมกับไซอ่อนนิสต์ เพื่อทำให้หักดุกมุ่งหมายของ 2 ฝ่ายประสบความสำเร็จโดยเฉพาะการทำให้คำประกาศบัดฟอร์มผลจริง ทำให้การอพยพของชาวเยเมนมาสู่ป่าเลสไตน์ง่ายขึ้น ให้ชาวนาอาหรับมีสิทธิในการเช่าที่ดินและได้รับความคุ้มครอง นอกจากนั้นยังทำเพื่อการยืนยันและรับรองอิสรภาพของการเคารพนุชา และ การให้ความคุ้มครองสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ขัวจะให้ความช่วยเหลือทางด้านเศรษฐกิจแก่ฝ่ายอาหรับ

อย่างไรก็ตาม การประชุมอาหรับกองเกรส ที่ดำเนินการในซีเรียได้ตัดอนุญาตตามความต้องการของชาวอาหรับ โดยยังคง “เราได้พิจารณาการเรียกร้องของพวกไซอ่อนนิสต์เหมือนกับ การข่มขู่ต่อชีวิตเศรษฐกิจ การเมือง และชาติตะวันเรา พลเมืองยิวเพื่อนของเราจะสามารถชี้ชนสิทธิของเขารอไป ส่วนเราก็ต้องแบกภาระความรับผิดชอบของเราต่อไป”¹

พระเจ้าไฟชาลลงงบนั้นก็ทรงมีเวลาเพียงเล็กน้อยในเวทีโลกในฐานะรัฐบุรุษของพวกอาหรับแห่งเลโ沃อง (บริเวณฝั่งตะวันออกของแมตเตอร์เรเนียน) เพราะในวันที่ 14 กรกฎาคม 1920 กองทัพฝรั่งเศสได้บุกรุกซีเรียยึดดามัสกัสและปลดรหานาลอาหรับ พระเจ้าไฟชาลถูกขับไล่ชาวอาหรับในป่าเลสไตน์ซึ่งต้องแสวงหารัฐบุรุษคนใหม่

ขณะเดียวกันเหตุการณ์ดังๆ ในป่าเลสไตน์ที่ถูกยึดครองก็เริ่มปรากฏให้เห็นบัญชา เมื่อในอิรัก กต้าวคือ การบริหารงานอยู่ในความสับสนวุ่นวาย โดยเฉพาะปัญหาเรื่องโครงสร้างเป็นเจ้าของแผ่นดินเมื่อสิ้นสุดการปกครองของพวกรัฐ ป่าเลสไตน์ก็ประสบปัญหาการขาดบุคคลที่ทำหน้าที่บริหารบ้านเมือง ข้าราชการ เช่น นายทะเบียนเดิมก็เป็นพวกรัฐกู้ครอง โครงสร้างพังเสื่อม เข่น เจ้าของที่ดินที่เป็นชาวต่างชาติก็ยังคงอยู่ โดยอ้างว่าตนได้ซื้อที่ดินอย่างถูกต้อง ตั้งแต่สมัยที่ป่าเลสไตน์เป็นดินแดนของจักรวรดิอตโตมัน ระบบการเช่าซื้อที่ดินก็ยังกระทำอยู่ตามระบบของเตอร์ก คดีเกี่ยวกับที่ดินก็เริ่มเข้ามาในปีก่อนเกิดสงคราม ซึ่งเป็นปัญหาที่ อังกฤษประสบและยากที่จะแก้ไขตลอดด้วยการปกครองของอังกฤษ

กิจกรรมการเรียนที่ 1

มีสัญญาทางฉบับที่ป่าเลสไตน์ถูกถอนให้กับฝ่ายต่างๆ สัญญาเหล่านี้ได้แก่อะไรบ้าง
ของอิรัก

¹ William R.Polk, *The Arab World*. (London : Harvard University Press, 1980), p.162.

2. สถานการณ์ในปาเลสไตน์ขณะอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ จนถึงการก่อตั้ง ประเทศอิสราเอล

หัวหน้าผู้บุญริหารงานชาวอังกฤษฝ่ายทหารซึ่งเป็นรัฐบาลชุดแรกของปาเลสไตน์ได้กล่าวว่าแผนการณ์ไซอนนิสต์ (ขวนการอพยพของชาวยิวมาสู่ปาเลสไตน์) จะต้องเป็นศัตรู กับ ประชาชนส่วนใหญ่ (อาหรับ) ของปาเลสไตน์อย่างแน่นอน จะเห็นได้ว่าคณะกรรมการคิง-เครน (King-Crane Commission) ซึ่งประธานาธิบดีวิลสัน แห่งอเมริกาได้ส่งไปประวันออก กลาง เพื่อไปสร้างความมั่นใจให้แก่ความประรอดนาของประชาชน (ประมาณ 10% เป็น犹太人) และเมื่อกรรมการไปถึงปาเลสไตน์ก็ได้พบว่าประชาชนส่วนใหญ่ต่อต้านอย่างแรงกล้าต่อความ ประรอดนาของ ไซอนนิสต์แม้ว่าชาว犹太 ในปาเลสไตน์จะมีเพียงเกินน้อย แต่ก็ทายอยู่กันอพยพเข้า สู่ประเทศเรือย ๆ จนกระทั้งภาษาอิบรูได้พัฒนาจนกลายเป็นภาษาทางราชการภาษาหนึ่ง

2.1 รัฐบาลพลเรือนภายใต้ เชอร์เชอร์เบิร์ต แซมวัล

ในวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1920 อังกฤษส่ง เชอร์ เชอร์เบิร์ต แซมวัล (Sir Herbert Samuel) ในฐานะข้าหลวงใหญ่คุณแรกของรัฐบาลอาณัติ ซึ่งเป็นฝ่ายพลเรือนรัฐบาล พลเรือนได้เปิดให้มีการซื้อขายที่ดินได้ การซื้อที่ดินครั้งแรกกระทำโดยมูลนิธิยิวและบริษัทพัฒนา ที่ดินปาเลสไตน์ (Jewish National Fund and the Palestine Land Development Company, Ltd.) ที่ดินที่ซื้อเป็นพื้นที่ห้อมล้อมหมู่บ้านอาหรับ 7 แห่ง ในเมืองแกลลี (Galilee)

ในเวลาเดียวกัน เชอร์ เชอร์เบิร์ต แซมวัล ผู้ได้กล้ายเป็นผู้สนับสนุนลัทธิ ไซอนนิสต์คนสำคัญในอังกฤษระหว่างเกิดสหภาพ ก็ได้จัดให้ตัวสำหรับการอพยพของชาวยิว จำนวน 16,500 คน ในปีแรก อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะมีการประกาศให้ประชาชนได้รู้ถึงโควต้า ตั้งกล่าวก็ได้เกิดการประทกนระหว่างยิวและอาหรับในปาเลสไตน์ ต่อมาในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1921 ชาวอาหรับขับไล่ชาวยิวและใจมีหมู่บ้านของยิวมีผลทำให้การอพยพถูกต้อง ดังกล่าวหยุดชะงักลง ประชาชนทุกคนแม้แต่ในหมู่พวกราษฎร์ชั้นกลางกล่าวว่าถ้าจำนวนชาว ยิวอพยพเข้าสู่ปาเลสไตน์เพิ่มมากขึ้น ในไม่ช้าประเทศยิวจะต้องถูกก่อตั้งขึ้น อย่างไรก็ตาม ในเดือนต่อมาการอพยพก็ได้รับอนุญาตให้ดำเนินต่อไป ดังนั้นใน ค.ศ. 1921 ปัญหาของปาเลสไตน์ ที่เห็นได้ชัดก็คือ รัฐบาลอาณัติของอังกฤษต้องเผชิญหน้ากับความรุนแรงและรัฐบาลก็ต้องยอม รับต่อความต้องการของผู้กระทำการรุนแรง นั้นคือรัฐบาลต้องยุติการอพยพไว้ชั่วคราว

ใน ค.ศ. 1922 ภายหลังจากที่อาหรับโกรใจอย่างรุนแรงต่ออังกฤษ ไซอนนิสต์แล้ว ข้าหลวงใหญ่จึงขอร้องกระตรวจอาณาจักรให้กำหนดความหมายที่แน่นอนของคำว่า “เนชั่นแนล ไฮม์” (National Home) ซึ่งปรากฏอยู่ในคำประกาศบลัฟอร์ และแล้วเชอร์ วินสตัน เชอร์ชิลล์ (Sir Winston Churchill) ซึ่งเป็นรัฐมนตรีกระตรวจอาณาจักรก็ได้ตอบว่าคำประกาศ บลัฟอร์ จะบังคับเป็นนโยบายสำคัญของอังกฤษ โดยไม่ได้กำหนดความหมายที่แน่นอนของคำว่า “เนชั่นแนล ไฮม์”

2.2 การแยกทราบส์จอร์แคนออกจากป่าเลสไตน์

ใน ค.ศ. 1922 รัฐบาลอังกฤษตัดสินใจแยกทราบส์จอร์แคนออกจากป่าเลสไตน์ อย่างถูกต้องตามกฎหมาย โดยให้เหตุผลว่า ทราบส์จอร์แคนถึงแม้จะเป็นดินแดนที่รวมอยู่ในป่าเลสไตน์แต่ก็ไม่ได้ถูกรวมอยู่ในคำประการบลฟอร์ และขวาก็ไม่มีสิทธิซื้อที่ดินที่นั้นด้วย การตัดสินใจของอังกฤษดังกล่าวสร้างความไม่พอใจให้แก่ทั้งชาวและอาหรับ พวกใช้ออนนิสต์กล่าวว่า ทราบส์จอร์แคนมีความสำคัญต่อการก่อตั้งประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเขา และถ้าพิจารณาทางด้านประวัติศาสตร์แล้ว ทราบส์จอร์แคนก็มีความสำคัญยิ่งต่อป่าเลสไตน์ ในขณะเดียวกัน ฝ่ายอาหรับก็ได้ยังอังกฤษว่าการกระทำการของอังกฤษมีแนวโน้มที่จะทำให้ฐานะของประชาชนที่อาศัยอยู่ในป่าเลสไตน์อ่อนแอลง เพราะอังกฤษแสดงทีท่าไว้จะยุติการเรียกร้องของอาหรับ อังกฤษมีท่าจะรักษาผลประโยชน์ของพวกรेื่องจำนวนน้อย ซึ่งเคลื่อนย้ายไปมาเรื่อยๆ เหล่าชาวอาหรับที่อังกฤษได้รับการแยกออกจากป่าเลสไตน์ ด้วยการแยกทราบส์จอร์แคนออกไป ยิ่งกว่านั้นพวกอาหรับโภนตือังกฤษว่าการกระทำการของอังกฤษมีผลทำให้การปกครองตนเองและการราชของอาหรับต้องก้าวน้ำชาไปกว่าเดิม

2.3 การจัดตั้งสภากาชาดป่าเลสไตน์

ในขณะเดียวกันในป่าเลสไตน์ ข้าหลวงใหญ่พยาบาลจัดตั้งรัฐบาลซึ่งจะประกอบด้วยผู้แทนทั้งชาวและอาหรับ ตามแผนการณ์จะจัดให้มีสภาประกอบด้วยสมาชิก 23 คน รวมทั้งข้าหลวงใหญ่ด้วย สมาชิก 10 คน จากทั้งหมด 22 คน จะเป็นข้าราชการที่ได้รับการแต่งตั้ง ส่วนอีก 12 คน มาจากการเลือกตั้ง ซึ่งจะแบ่งเป็นคริสเตียน 2 คน ยิว 2 คน และมุสลิมอีก 8 คน แต่ฝ่ายอาหรับขัดขวางแผนการณ์ดังกล่าว เพราะเกรงว่าตนจะถูกเป็นชนกลุ่มน้อยในสภาพโดยเฉพาะในเรื่องสำคัญ ๆ เช่น นโยบายเรื่องที่ดิน การอพยพ และใช้ออนนิสต์ เพราะถึงแม้ว่าจะมียิวเพียง 2 คน จากการเลือกตั้ง แต่อาหรับก็มั่นใจว่าสมาชิก 10 คน ที่มาจากการแต่งตั้ง จะต้องเป็นฝ่ายข้ออ้างแน่นอน ดังนั้นข้าหลวงใหญ่จึงต้องเพชริญหน้ากับความเป็นศัตรูของอาหรับ และในที่สุดแผนการณ์จัดตั้งสภากาชาดก็ล้มเหลวลง ใน ค.ศ. 1923 ข้าหลวงใหญ่ได้แนะนำให้อาหรับขัดตั้งองค์การอาหรับ (Arab Agency) เพื่อเป็นตัวแทนของฝ่ายอาหรับและจะได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมของรัฐบาล เมื่อฉันกับที่ฝ่ายยิวมีองค์การยิว (Jewish Agency) อยู่ก่อนแล้ว ซึ่งเป็นองค์การที่ให้ความช่วยเหลือแก่ฝ่ายยิวแต่ปรากฏว่าอาหรับปฏิเสธ

การที่อาหรับปฏิเสธไม่ยอมทำตามข้อเสนอดังกล่าว นับว่าเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาด เพราะเท่ากับเป็นการตัดพวกเข้าออกจาก การเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องต่อกิจกรรมต่าง ๆ ภายในป่าเลสไตน์ แม้แต่ในปีต่อ ๆ มา อาหรับก็ปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่าในการเข้าไปมีส่วนรับผิดชอบในกิจกรรมต่าง ๆ ของป่าเลสไตน์ก็เท่ากับเป็นการยินยอมให้มีการก่อตั้งประเทศชาติยิวได้เร็วขึ้น ดังที่รัฐบาลเคยกล่าวว่าพวกคนเป็นเพียงประชาชนส่วนหนึ่งของป่าเลสไตน์เท่านั้น

2.4 ความสบประว่าง ค.ศ. 1925-1928

อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่า ช่วงเวลาระหว่าง ค.ศ. 1925-1928 ปฏิกริยาของอาหรับดูจะเปลี่ยนไปกล้ายเป็นคนมองข้ามในแง่ดี ทั้งนี้เป็นเพราะปัจจัยหลายประการ กล่าวคือ ระยะเวลาดังกล่าวเป็นเวลาของการเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ประชาชนทุกคนต่างกีสนใจกับความเป็นอยู่ในบ้านโดยละเอียดทั้งความวิตกกังวลเกี่ยวกับอนาคต ความไม่พอใจของอาหรับไม่ได้เพิ่มขึ้น แต่มีแนวโน้มที่ทำให้ความกลัวของอาหรับต่อการอพยพของชาวลดน้อยลง จะเห็นได้ว่า ระหว่างนี้ในมีการประชุมปาเลสไตน์ อาหรับ กองเกรส (Palestine Arab Congress) และไม่มีการต่อต้านการอพยพของข้า แม้ว่าใน ค.ศ. 1925 เป็นปีที่จำนวนผู้อพยพชาว犹太 มาก ก็อเพิ่มขึ้นเป็น 31,650 คน แต่ฝ่ายอาหรับก็ไม่มีความรู้สึกห่วงเกรง เพราะอัตราการเกิดของพวกตนสูงมาก จนไม่มีความวิตกกังวลจะสูญเสียการเป็นประชาชนกลุ่มใหญ่ ใน ค.ศ. 1927 ชุมชนข้าที่อพยพอออกจากปาเลสไตน์กลับมีมากกว่าข้าที่อพยพเข้าสู่ปาเลสไตน์ซึ่งทำให้อาหรับคิดว่าการก่อตั้งบ้านเกิดเมืองนอนของชาวลัมเหลวลงโดยที่ฝ่ายข้ากำลังอพยพอออกไป ฝ่ายอาหรับก็จะมีชัยชนะ อย่างไรก็ตามใน ค.ศ. 1929 แนวโน้มดังกล่าวเปลี่ยนไป เพราะปีนี้จำนวนชุมชนชาวลัมสูงขึ้นอย่างน่าสังเกต ฝ่ายอาหรับที่มองโลกในแง่ดีอยู่ระดับหนึ่งก็เปลี่ยนไปอีก อาหรับสังเกตว่าแม้ข้าจะแยกแยกออกเป็น 2 ฝ่ายคือ ข้าที่เป็นโซนนิสต์ (พวกที่ต้องการกลับมาสู่ปาเลสไตน์) และข้าที่ไม่เป็นโซนนิสต์ (พวกที่ไม่ต้องการกลับสู่ปาเลสไตน์) แต่ก็มีแนวโน้มว่าทั้ง 2 ฝ่ายสามารถร้อยแตกร้าวได้ นอกจานั้นความสามัคคีของข้ายังนำไปสู่การขยายตัวขององค์การข้าให้กว้างขวางกว่าเดิมอีกด้วย

2.5 การจลาจล ค.ศ. 1929

ความสบที่เกยมได้สิ้นสุดลงโดยการเริ่มต้นการจลาจลใน ค.ศ. 1929 การจลาจลเริ่มขึ้นเมื่อข้าจำนวนหนึ่งได้เดินบนปีกที่เวลิง วอลล์ (Wailing Wall)² ในเยรูซาเลם พากเขาได้ชักชิงไฟอ่อนนิสต์ขึ้น และร้องเพลงชาติไฟอ่อนนิสต์ ฝ่ายอาหรับไม่พอใจการกระทำของข้า จึงเกิดการต่อสู้กันขึ้น ความรุนแรงเกิดขึ้นนานถึง 2 สัปดาห์จำนวนชาวข้าเสียชีวิตถึง 472 คน ส่วนอาหรับ 268 คน คณะกรรมการที่ไปสำรวจปาเลสไตน์พบว่า “พวกอาหรับมองดูว่าการอพยพของข้าเป็นการช่วยชีวิตพากเขา ทั้งในบ้านและอนาคต...สินค้าข้าก็แพง แต่การแทรกแซงของข้าก็เป็นสิ่งเลวร้าย...พวกข้าจะต้องถูกขับไล่ออกจากผืนแผ่นดินนี้”

ภายหลังจากที่คณะกรรมการขององค์การสันนิบาตชาติอภิปรายกันในปัญหาปาเลสไตน์ ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1930 รัฐบาลอังกฤษจึงได้จัดตั้งคณะกรรมการพิเศษภายใต้การนำของ เชอร์ จอห์น ไฮบ์สัน (Sir John Hope-Simpson) เพื่อสำรวจหาสาเหตุสำคัญของความ

² กำแพงหินในกรุงเยรูซาเลםที่พวกข้าพากันไปสวดมนต์ในวันศุกร์ เป็นสถานที่ประกอบพิธีทางศาสนาของชาวยา

ไม่ส่งบุพ่อมา รายงานของคณะกรรมการดังกล่าวได้อ้างถึงการอพยพใหญ่ของชาวว่าเป็นสาเหตุสำคัญและเสนอให้มีการจำกัดการอพยพในปีต่อๆ ไป

2.6 บันทึกสืบขาวของพาสฟิลด์ ค.ศ. 1930

ภายหลังจากที่อังกฤษรับรายงานของคณะกรรมการพิเศษดังกล่าวแล้วก็ได้ออกบันทึกสืบขาว (Passfield White Paper) ใน ค.ศ. 1930 ซึ่งมีสาระสำคัญคือให้จำกัดการอพยพของชาวอาหรับที่ไม่มีที่ดินได้มีโอกาสจับจองที่ดินของรัฐบาลมากกว่าชาวด้วยเหตุนี้เองความรุนแรงจึงเกิดขึ้นโดยปฏิกริยาโดยต่อตัวของผู้นำชาวยิวอนนิสต์หัวโลกซึ่งประท้วงต่อกระทรวงอาษานิคมของอังกฤษ และนายเชม ไวซ์เม้น (Chaim Weizmann) ประธานขององค์การชีวได้ลาออกจากตำแหน่ง นายแรมซีย์ แมคโดนัลล์ (Ramsey mac Donald) นายกรัฐมนตรีอังกฤษพยายามอธิบายถึงคำจำกัดความของ พาสฟิลด์ ไวท์ เพเพอร์ โดยเขียนจดหมายไปถึงไวซ์เม้น ผู้นำชาวยิว ระหว่าง ค.ศ. 1931 ในจดหมายดังกล่าวนายแมคโดนัลล์ ปฏิเสธการเลิกล้มความตั้งใจที่จะพัฒนาบ้านเกิดเมืองนอนของชาวอาหรับและยังสัญญาว่าการอพยพของชาวอาหรับจะยังคงดำเนินต่อไป ส่วนชาวอาหรับ ที่ได้ยื่นเอกสารต่อสภารัฐพย์สินของตนให้แก่ชาวอาหรับ จึงจะได้รับที่ดินของรัฐบาล จากคำจำกัดของนายแมคโดนัลล์เท่ากับเป็นการปฏิเสธบันทึกสืบขาวฉบับนั้น

ความไม่พอใจเกิดขึ้นทันทีในหมู่พากอาหรับ ฝ่ายอาหรับเรียกบันทึกของพาสฟิลด์ว่าเป็นเอกสารสีดำ นับเป็นครั้งแรกที่อาหรับแสดงความเป็นศัตรูโดยตรงต่อรัฐบาลอังกฤษมากกว่าต่อชาวยิว ผลที่เกิดขึ้นทันทีคือ การที่อาหรับคว้ามาตรา ปฏิเสธการทำงานร่วมกับกลุ่มนชนชาวยิวในกิจการของจังหวัด

อาหรับมีข้อเสียเบริญตรงที่ว่าไม่มีผู้แทนที่มีเสียงในรัฐบาล ไม่มีองค์การทำงานการเมืองที่สำคัญ ดังเช่นที่ชาวอาหรับมีองค์การชีว นอกจากนั้นอาหรับยังแตกแยกออกเป็นกลุ่มต่างๆ ที่เป็นศัตรูกันอีกด้วย ทำให้การเรียกร้องต่อรัฐบาลประสบปัญหามากมาย ความผุ่งหมายของอาหรับคือเอกสาร การยุติการอพยพ และการจำกัดการขายที่ดิน แต่อาหรับก็ไม่สามารถที่จะระดับรัฐบาลกระทำการได้ ฯ เพื่อให้จุดมุ่งหมายของตนประสบความสำเร็จได้ แม้แต่อาหรับชั้นกลางก็ไม่มีแผนการณ์ที่แน่นอนเห็นชัดเจนที่จะเสนอหรือต่อรองกับรัฐบาล ด้วยเหตุนี้เองรัฐบาลจึงไม่เต็มใจที่จะเจรจาด้วย

2.7 การประทตประหารอาชีวกรรมนัน ค.ศ. 1932

ในปีต่อมาคือ ใน ค.ศ. 1932 เป็นปีที่นาซีเยอรมันเข้ามามีอำนาจและทำการประทตประหารชาวยิวในเยอรมันนี ผลก็คือ ระหว่าง ค.ศ. 1932 และ 1933 จำนวนผู้อพยพเพิ่มขึ้นเป็น 3 เท่าโดยมากจากเยอรมันนีความเกลียดและความกลัวของอาหรับที่มีต่อชาวยิวเพิ่มมากขึ้นไปด้วย ทำให้ของผู้นำอาหรับแสดงความเป็นศัตรูมากขึ้นต่อรัฐบาลและความกดดันรัฐบาลก็รุนแรงขึ้นในฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 1934 อาหรับได้แจ้งข้าหลวงให้ฟังว่าผลประโยชน์และความปลอดภัยของ

อาหารรับได้ถูกทำลายลง ใน ค.ศ. 1935 ผู้อพยพชาว犹ิวเพิ่มจำนวนขึ้นถึง 61,854 คน จำนวนนี้ เทียบได้กับการอพยพทั้งหมดใน 5 ปีแรกของการปกครองของอังกฤษและนับจาก ค.ศ. 1932-1936 ประชาชนชาวของปาเลสไตน์ก็เพิ่มขึ้นเป็น 4 เท่า

ในวันที่ 13 เมษายน ค.ศ. 1936 ชุมชนอาหารรับปาเลสไตน์เริ่มใช้วิธีการที่รุนแรงและ โหดร้ายกว่าเดิม การโจมตีเกิดขึ้นระหว่างชุมชน犹ิวและชุมชนอาหารรับ ฝ่ายอาหารรับได้จัดตั้ง คณะกรรมการปาเลสไตน์ (Palestine Committee) ขึ้นเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลห้ามการขายที่ดินให้แก่犹ิว และยุติการอพยพของ犹ิว พวกรับอาหารพากันนัดหยุดงานทั่วไปแต่รัฐบาลก็ยัง ปฏิเสธที่จะยอมจำนน ในที่สุดการนัดหยุดงานการจลาจลก็คลายเป็นสงครามกลางเมืองรถไฟ 2 ขบวนตกราง พวกรับอาหารกองโจรซึ่งรวมทหารจากเชื้อเรียและอิรักเริ่มปฏิบัติงานในห้องที่ที่เป็นภูเขา ในวันที่ 23 พฤษภาคม ผู้นำอาหารรับจำนวนมากถูกจับจังคุก

ในเดือนมิถุนายน ปีเดียวกันนี้ ผู้พิพากษาและข้าราชการอาหารรับอาวุโส จำนวน 137 คนซึ่งอยู่ในรัฐบาลปาเลสไตน์ ได้เสนอบันทึกความทรงจำแก่รัฐบาลอังกฤษ ซึ่งในบันทึกดังกล่าว ได้เขียนถึงสาเหตุของความยุ่งยากที่เกิดขึ้น ดังนี้

“ประชาชนอาหารรับทุกคน ไม่ว่าจะต่างกันในความเชื่อ หรืออชาพลัวนแต่มีความรู้สึก เมื่อ่อนกันว่าพวกรับไม่ได้รับความยุติธรรม ได้รับแต่ความทุกษ์ทรมาน ถูกขับไล่ไปสู่ความลับ หวัง เมื่อรู้ว่ารัฐบาลเปิดหนทางให้แก่ไซอนนิสต์ ความเชื่อมั่นของพวกรบที่มีต่อรัฐบาลต้อง สูญสิ้นไป ใน ค.ศ. 1931 เมื่อนายกรัฐมนตรีชาห์มายาไปถึง ดร.ไวซ์แมน กล่าวถึงการตีความ ของบันทึกสีขาวของปี ค.ศ. 1930 ว่าความจริงแล้วการอพยพของ犹ิยังคงดำเนินต่อไปซึ่งการ ตีความเช่นนี้สร้างความผิดหวังให้แก่อารับอย่างมาก”³

หลังจากนี้ คณะกรรมการของรัฐบาลถูกส่งไปสำรวจหาสาเหตุของความทุนวยอึกคั้นหนึ่ง ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1936 กองทัพประกอบด้วยทหารจำนวน 20,000 คน ถูกส่งไปปาเลสไตน์เพื่อสร้างความปลอดภัยให้แก่ประชาชน ในระยะนี้มีการลงโทษที่รุนแรงโดย เอกสารผู้ถูกกล่าวหาว่ากบฏ จำนวนชาวอาหารรับผู้เสียชีวิตเพิ่มมากกว่า 1,000 คน อย่างไรก็ตาม อะมีร อับดุลลาห์ (Amir Abdullah) แห่งทราನส์จอร์แคน และนายกรัฐมนตรีของอิรักได้ขอ ร้องให้มีการประนีประนอม แต่รัฐบาลอังกฤษไม่สามารถให้ความประนีประนอมได้ ดังนั้นผู้ปัก ครองประเทศอาหารรับอื่น ๆ จึงแนะนำชาวอาหารรับปาเลสไตน์ให้ยุติการจลาจลและให้มองอังกฤษว่า เป็นรัฐบาลที่มีความดังใจดีและยุติธรรม ในกลางเดือนตุลาคม อาหารรับจึงเลิกนัดหยุดงาน และ กองกำลังของพวกรบที่กระจัดกระจาดไป

³Robert G. Landen, *The Emergence of the Modern Middle East*. (New York : Van Nostrand Reinhold, 1970), p.65.

2.8 คณะกรรมการสอบสวน ก.ศ. 1937

คณะกรรมการสำรวจได้รายงานผลของการสำรวจถึงสาเหตุของความยุ่งยากซึ่งได้ถูกตีพิมพ์ใน ก.ศ. 1937 ดังนี้

“ความขัดแย้งได้เกิดขึ้นระหว่างชุมชนแห่งชาติ 2 กลุ่ม ภายในพรมแดนแคนาดาของประเทศเล็กๆ ชาวอาหรับประมาณ 1,000,000 คน อยู่ในความอคุกหน่านต่อสู้กับชาวบิวจานวน 400,000 คน ชุมชนทั้ง 2 กลุ่มนี้มีความแตกต่างกันอยู่แล้ว อาหรับเป็นเชื้อสายส่วนใหญ่มีจะเป็นเชนดิกเหมือนอาหรับแต่ก็ได้รับอิทธิพลของวัฒนธรรมยุโรปไว้มาก ทั้ง 2 ต่างกันทั้งในศาสนาและภาษา วิถีชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนแนวความคิดและการปฏิบัติดนักต่างกันทั้งหมดนี้เป็นอุปสรรคสำคัญต่อสันติภาพ...สังคมได้ดลใจอาหรับให้มีความหวังในอิสรภาพ และการรวมโภกอาหรับทั้งหมดเข้ากับบุคคลของพวกราษฎร ในความคิดของอาหรับพวกราษฎรสามารถครอบครองสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งในอาหรับอีกด้วยหรืออาหรับสเปนท่า�ันบ้านเกิดเมืองนอน...ไม่สามารถถูกทำให้เป็นครึ่งชาติ...การขัดแย้งเช่นนี้สืบเนื่องมาจากการณ์ภัยนอกด้วยความหมายของดินแดนในอาณัตินี้แนวโน้มที่จะยืนยันถึงสิทธิของชาวนะในการสร้างชาติ ทำให้ความขัดแย้งยิ่งขยายมากขึ้นและขยายขึ้นมากขึ้น ในตอนแรกความเป็นศัตรูของอาหรับที่มีต่อชาวนะอยู่ในกลุ่มชนชั้นกลางเท่านั้นแต่ยิ่งนานวันก็ได้ขยายอย่างกว้างขวางเข้าไปในหมู่ชาวนาด้วย และจะแพ้ไปเรื่อยๆ ความตึงเครียดอันเนื่องมาจากการขัดแย้งก็จะดำเนินต่อไป! ดูเหมือนว่าสถานการณ์ที่เลวร้ายดังที่เป็นอยู่ก็จะยิ่งเลวร้ายมากไปกว่าเดิม ความขัดแย้งจะดำเนินต่อไปทำให้ช่องว่างระหว่างอาหรับและชาวนะเปิดกว้างขึ้นหลายเท่า”⁴

2.9 ข้อเสนอของคณะกรรมการให้แบ่งป่าเลสไตน์

คำแนะนำของคณะกรรมการก็คือ ให้แบ่งป่าเลสไตน์ออกเป็น 2 ส่วนตามกลุ่มชนซึ่งเป็นทางเลือกเพียงทางเดียว ทั้งนี้เพราคณะกรรมการพิจารณาเห็นแล้วว่าทั้ง 2 กลุ่มนี้สามารถอยู่ร่วมกันได้ รัฐบาลอังกฤษยอมรับข้อเสนอของคณะกรรมการ และประกาศว่าการแบ่งดินแดนเป็นนโยบายของอังกฤษอย่างแน่นอน ทันทีที่อังกฤษออกประกาศแผนการณ์ ได้มีปฏิกริยาต่อต้านจากเกือบทุกฝ่าย ลอร์ด แซมวัล ข้าหลวงใหญ่คุณแรกได้เตือนว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ ใช้อนนิสต์กับปฏิเสธแผนการณ์แบ่งแยก ส่วนสันนิมาตชาติแม้จะไม่พอใจก็แต่ในที่สุดก็ยอมรับคำแนะนำของรัฐบาลอังกฤษ ส่วนอาหรับขัดขวางอย่างแข็งขันต่อแผนการณ์เพราดูเหมือนว่าพวกราษฎรจะต้องสูญเสียประเทศให้แก่ชาวบิวจานี้การแบ่งแยก อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการแบ่งแยกก็จะเดินทางไปป่าเลสไตน์อีกครั้งหนึ่งเพื่อจะพิจารณาดูอีกครั้งหนึ่งถึงพื้นที่ในการแบ่ง

⁴Ibid., p.67.

ขณะเดียวกันในเดือนกันยายน ค.ศ. 1937 ข้าหลวงห้องถินชาวอังกฤษประจำเมืองแกลลี (Galilee) ถูกฆ่าโดยชาวอาหรับหัวรุนแรง ทั้งนี้เพราอาหรับไม่พอใจที่เมืองแกลลีอยู่ภายใต้ข้อเสนอของคณะกรรมการ ซึ่งจะถูกรวมให้อยู่ในดินแดนของชาวต่างด้ามีการแบ่งภัยหลังการมาตรากรรม 1 สัปดาห์ รัฐบาลอังกฤษมีคำสั่งให้คณะกรรมการอาหรับ (Arab Higher Committee) เป็นคณะกรรมการการออกกฎหมายพร้อมทั้งคณะกรรมการแห่งชาติทั้งหมดของอาหรับก็ถือว่าผิดกฎหมายด้วย รัฐบาลสั่งให้จับและขับไล่ผู้นำอาหรับ 6 คน จำกัดเงินทุนซึ่งได้ช่วยสนับสนุนกิจกรรมทางการเมืองของอาหรับ ประชาชนเกือบ 1,000 คน ถูกกักตัว และอีก 438 คนถูกใจดีด้วยระเบิดหรืออาวุธปืน และรวมทั้งบ้านเรือนของทั้งขวัญและอาหรับก็ถูกใจดีด้วย

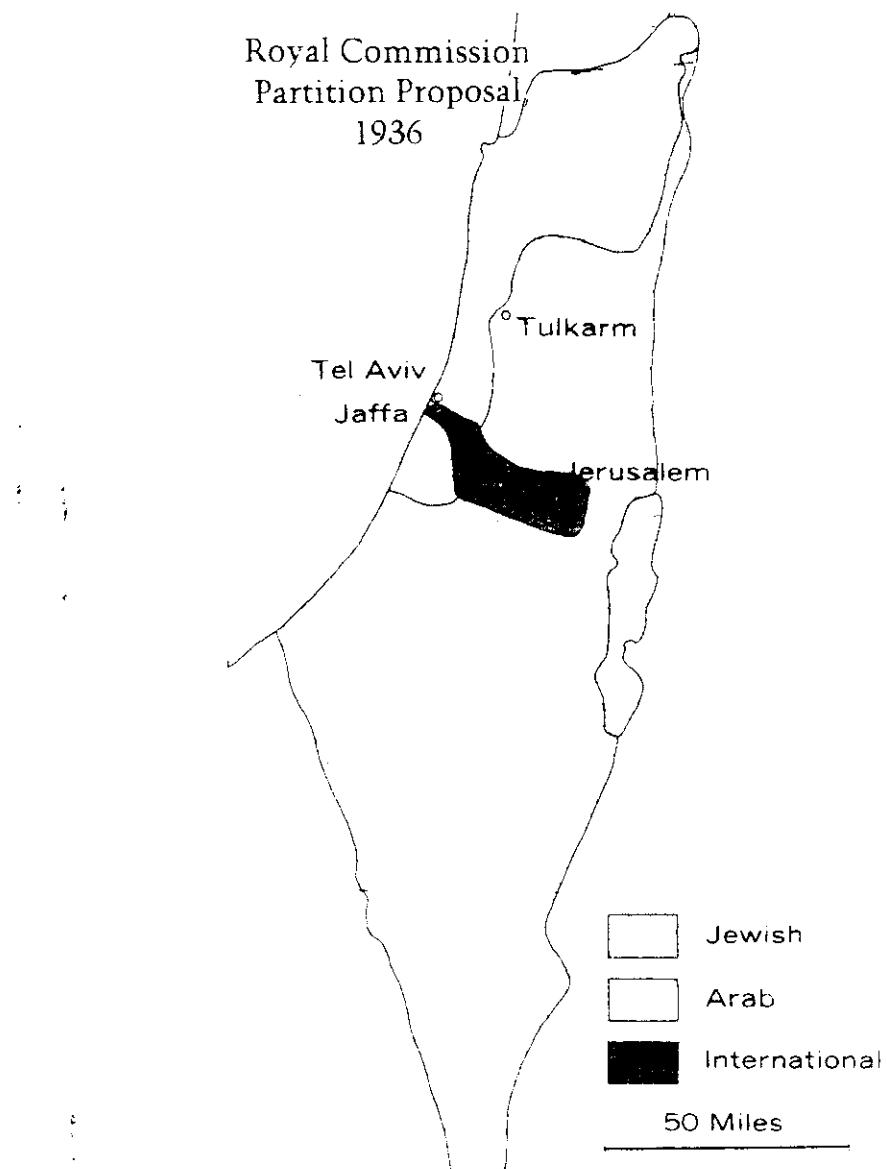
ส่วนคณะกรรมการของการแบ่งแยก เมื่อเดินทางมาถึงปาเลสไตน์ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1938 เป็นเวลาที่ผู้นำชุมชนอาหรับกำลังถูกกักตัว แต่เป็นครั้งแรกที่ชุมชนอาหรับรวมตัวกันได้ดีอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และไม่มีอาหรับแม้แต่คนเดียวที่ร่วมมือกับคณะกรรมการ รัฐบาลต้องเผชิญหน้ากับความเป็นศัตรูของอาหรับ อย่างไรก็ตาม ยิวเองก์ไม่พอใจในข้อเสนอของคณะกรรมการและได้ก่อความวุ่นวายขึ้น แม้จะมีข่าวที่เป็นตำราของรัฐบาลถึง 5,000 คนก็ตาม แต่สมัยแห่งการให้ความร่วมมือของโซนนิสต์ที่มีต่อรัฐบาลก็เพียงระยะเวลาสั้น ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1938 ยิวใจดีที่ทำการของรัฐบาล ยิงรถเมล์อาหรับ ระเบิดตลาดอาหรับ มีผลให้อาหรับ 74 คนเสียชีวิต และอีก 129 คนได้รับบาดเจ็บ ในปีนี้ข่าวจำนวนมากถูกตัดสินให้แขวนคอ

ระหว่าง ค.ศ. 1938 เป็นระยะเวลาของ “เหตุการณ์แห่งความรุนแรง” ประชาชนมากกว่าหมื่นคนใจดีกองทัพและสังฆานุภาพนิสต์ที่มีต่อรัฐบาลก็เพียงระยะเวลาสั้น ประมาณ 2,500 คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นอาหรับจะถูกจับ และพากันถูกย่างน้อย 1,000 คน ถูกฆ่าโดยตำรวจและกองทัพ

คณะกรรมการแบ่งแยกได้เสนอแผนการณ์ 3 อย่างสำหรับการแบ่ง แต่ก็ประสบปัญหาความยุ่งยากด้านการเงิน ดังนั้นจึงยังไม่สามารถปฏิบัติตามแผนการณ์ได้

2.10 การประชุม ค.ศ. 1939

ความเคลื่อนไหวอันต่อมาของรัฐบาลอังกฤษก็คือ การเรียกประชุมผู้นำอาหรับชั้นกลางและผู้นำยิว โดยจัดให้มีการประชุมที่ลอนดอนในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1939 ในที่ประชุม อังกฤษเสนอให้ทบทวนข้อความในจดหมายโตตอบระหว่างอุสเซนและแมคมารอนในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปาเลสไตน์ แต่ก็ไม่สามารถตกลงกันได้ รัฐบาลอังกฤษยอมรับว่า สถานการณ์ของฝ่ายอาหรับควรร้ายมากกว่าเดิม การประชุมไม่สามารถบรรลุถึงข้อตกลงทั้งผู้แพ้แพ้ยิวและอาหรับขัดขวางถ้ามีข้อจำกัดใดๆ เกี่ยวกับสิทธิของพวคุณ การกบฏอาหรับดำเนินต่อไปในภายหลังแห่งปาเลสไตน์ โดยได้รับความสนับสนุนจากประเทศอาหรับที่อยู่รายรอบ ในเวลาเดียวกันการอพยพของยิวทั้งที่ถูกกฎหมายและไม่ถูกกฎหมายก็ถูกเร่งให้เร็วขึ้น

แผนที่แสดงให้เห็นแผนการณ์แบ่งป่าเลสไตน์ออกเป็นส่วนต่างๆ ตามข้อเสนอของ
คณะกรรมการ ค.ศ. 1936⁵

⁵Ibid., p.169.

รัฐบาลอังกฤษตัดสินใจเสนอนโยบายใหม่ นั้นคือแผนการณ์ 10 ปีในการจัดให้ปาเลสไตน์มีสถานบันทีเป็นด้วยแทนของประชาชน และให้มีรัฐธรรมนูญ การอพยพของชาวอะลีนสุดลงภายใน 5 ปี และการขายที่ดินของอาหรับจะได้รับอนุญาตเพียงภายในพื้นที่ที่ถูกเลือกแล้วเท่านั้น ดังนั้นชุมชนชาวอิสราเอลแคนน์อังกฤษ สายสัมพันธ์ถูกตัด สำนักงานของรัฐบาลถูกเผา ตำรวจถูกขวางป่าและร้านค้าถูกทำลาย รัฐบาลจึงพบว่าด้วยทางอยู่ภายใต้การโจมตีจากหัวชุมชนชาวและชุมชนอาหรับในทันทีทันใด

2.11 ปาเลสไตน์ระหว่างสังคมโลกครั้งที่ 2

ขณะเดียวกัน สถานการณ์ในยุโรปแสวงสว่างกำลังริบหรี่ ทั้งนี้ เพราะในวันที่ 1 กันยายน ค.ศ. 1939 สังคมโลกครั้งที่ 2 ก็ระเบิดขึ้นด้วยการเดินทัพของเยอรมันเข้าสู่โปแลนด์

ปฏิกริยาของประชาชนในปาเลสไตน์ที่มีต่อสังคมนั้นดูจะสับสน ทั้งนี้ เพราะขณะที่สมาชิกของชุมชนหั้ง 2 กลุ่มสนับสนุนรัฐบาลอังกฤษต่อต้านเยอรมัน ชาวมิวจำนวน 21,000 คน และอาหรับอีก 8,000 คน ได้ให้ความช่วยเหลือกองทัพอังกฤษ แต่ขณะเดียวกันหั้งมิวและอาหรับก็ยังคงเป็นศัตรูกับรัฐบาลห้องถื่นของอังกฤษ การเดินบนโถงตีรัฐบาลอย่างรุนแรงไม่เคยหยุดหย่อนตลอดเวลาที่เกิดสังคมรุนแรง

ใน ค.ศ. 1942 อังกฤษมีข้อแนะนำเหนือเยอรมัน ในการรบที่ เอล อะลาเมิน (El Alamein) แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในปาเลสไตน์ก็คือ การแสดงความเป็นศัตรูของประชาชนกลับเพิ่มมากขึ้น ดังเช่นสมาชิกของกลุ่ม สเตเดียน แกง (Stem Gang) ซึ่งเป็นสมาคมของมิวได้ประทับกับตำรวจ ในวันที่ 8 สิงหาคม ค.ศ. 1944 ชุมชนชาวพากยานฆ่าชาหลวงใหญ่ สิ่งก่อสร้างต่างๆ ของรัฐบาลถูกโจรตี ผู้บังคับบัญชาการในกองทัพอังกฤษในตะวันออกกลางได้กล่าวคำหันนิชุมชนเหล่านั้นว่า “พวกหัวรุนแรงกำลังขัดขวางต่อความพยายามของอังกฤษและกำลังช่วยเหลือศัตรู” ในวันที่ 6 พฤษภาคม ค.ศ. 1944 รัฐมนตรีต่างประเทศอังกฤษชื่อ ลอร์ด มอยน์ (Lord Moyne) ซึ่งขณะนั้นดำรงอภิญญาในไครโตร ถูกฆ่าโดยสมาชิก 2 คน ของกลุ่มสเตเดียน แกง ในฤดูใบไม้ผลิของปี 1945 การโจมตีรัฐบาลและโถงตีกองทัพอังกฤษเป็นไปอย่างรุนแรง รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกในด้านการคมนาคมถูกทำลายด้วย ดังนั้นอาจกกล่าวได้ว่าขณะที่ยุโรปหลุดออกจากสังคมโลก ปาเลสไตน์ก็เริ่มทำการอภัยตั้งใจจริง⁶

ความน่ากลัวของสังคมในยุโรปและการฆ่าหมู่ชาวมิวโดยนาซีเยอรมัน ทำให้สถานการณ์แวร้ายอย่างมากโดยเฉพาะในปาเลสไตน์ ความโกรธของประชาชนถูกเป็นเปลวไฟรัฐบาลอังกฤษถูกทำให้แพ้ได้จากการอพยพของชาวตามบ้านที่ก่อสีขาว และเพรากการตายของชาวมิวจำนวนแสนๆ คน ผู้ไม่สามารถหนีออกจากยุโรปได้ทัน

⁶William R. Polk, op.cit., p.167.

2.12 คณะกรรมการสอบสวนร่วมระหว่างอังกฤษกับอเมริกา ค.ศ. 1946

อังกฤษล้มเหลวในการยุติปัญหาของปาเลสไตน์ จึงได้ร้องขอไปยังสหราชอาณาจักรและอเมริกาให้ได้จัดตั้งคณะกรรมการสอบสวนร่วมกันซึ่งเรียกว่า Anglo-American Committee ไปสอบสวนดูความต้องการของชุมชนชาวユโรป แต่ปรากฏว่าความดุร้ายเช่นสัตว์ของนาซีเยอรมันนี้ผลทำให้คณะกรรมการนี้ทำงานไม่ได้ การทำงานของคณะกรรมการจึงต้องฝ่าฟันอันตราย ดังตามรายงานที่ว่า “การตายของมนุษย์ที่มีความทุกข์ทรมานที่นั่นยังคงมีอยู่ต่อไป”

ส่วนในปาเลสไตน์ คณะกรรมการร่วมพบร่วมกับการทำงานของคณะกรรมการชุดก่อนของอังกฤษ (ค.ศ. 1936) น่าเชื่อถือได้ กล่าวคือรายงานความเป็นศัตรูของอาหรับที่มีต่อ “ไซอนนิสต์นั้นเป็นจริง อย่างไรก็ตามมีความแตกต่างที่สำคัญของสถานการณ์ในปีทั้ง 2 (ค.ศ. 1936, 1946) ก็คือฝ่ายเยวมีพลังใหม่ที่เพิ่มมากขึ้นอย่างเข้มแข็งและมั่นคง องค์การเยวมีกองทัพที่ไม่เป็นทางการซึ่งเรียกว่า ฮาaganah ซึ่งคาดว่ามีกำลังถึง 60,000 คน คณะกรรมการร่วมรายงานว่า “เยวมีกองทัพใหญ่โต นิ่ม่าย เดินท่ามหากายน จนมองไม่เห็นพื้นที่ของทะเลแฉลลี บ้านเรือนถูกครอบครองโดยทหาร รถถังเต็มท้องถนน ประชาชนผู้ถูกสงสัยจะถูกจับ มีการขวางระเบิดและยิงกันในเวลากลางคืน”⁷

ขณะเดียวกันรัฐบาลปาเลสไตน์ ขณะกำลังรออยู่รายงานของคณะกรรมการร่วมกับได้จัดโควต้าผู้อพยพให้ 1,500 คนต่อเดือน และกำหนดลงโทษผู้โภมตีด้วยอาชญากรรมปีนในครอบครองและสมาชิกของกลุ่มหัวรุนแรง

ในวันที่ 16 มิถุนายน ค.ศ. 1946 สถานการณ์ในปาเลสไตน์ดึงเครียดอย่างเลวร้าย เป็นการกระทำการของเยวมี กลุ่มคนนานาชาติของฮาaganah ที่ซึ่งเรียกว่า พัลมาช (Palmach) ได้ทำลายสะพาน 9 แห่งในที่ต่างๆ กันของประเทศ กลุ่มสตาธิร์นแก้งของเยวมีโภมตีทางรถไฟในไฮฟา (Haifa) และในคืนวันที่ 16 กลุ่มอิรักกัน (Irgun) ของเยวมีเช่นกันได้ลักพาตัวข้าราชการกองทัพอังกฤษจำนวน 6 คน และกักจั่งไว้ รัฐบาลอังกฤษชี้ว่าองค์การเยวมีส่วนร่วมในกิจกรรมของกลุ่มพวกหัวรุนแรงดังกล่าวเท่าๆ กับการกระทำการของกองทัพขององค์การเยวมีซึ่งเรียกว่า ฮาaganah ในวันที่ 29 มิถุนายน รัฐบาลจับกุมสมาชิกคนหนึ่งขององค์การเยวมีและยึดสำนักงานใหญ่ต่อติดจนทำการค้นและยึดเอกสารได้จำนวนหนึ่ง ประชาชนจำนวน 2,700 คนถูกจับ ในจำนวนนี้ประมาณ 700 คนถูกขังหลังการสอบสวน คาดว่าส่วนใหญ่เป็นสมาชิกของพัลมาช กองทัพอังกฤษพบอาชญากรรมมากและยึดมาได้ ในการตอบโต้ อิรักกันจึงได้เผาระเบียง คิงเดวิด (King David Hotel) ซึ่งเป็นที่พักอาศัยของคณะกรรมการทำงานอาชญากรรมของรัฐบาลแห่งปาเลสไตน์

⁷Ibid., p.168.

ขณะเดียวกันในลอนดอน ข้าราชการอังกฤษและอเมริกา ถูกเดียงกันถึงความเป็นไปได้ของการแก้ปัญหาปาเลสไตน์ คนเหล่านี้เห็นด้วยกับการแบ่งปาเลสไตน์ออกเป็นเขตชิวและเขตอาหรับ และให้แต่ละเขตกล้ายเป็นรัฐรัฐหนึ่ง ซึ่งต่างก็มีอธิบดีด้วย แผนการณ์ตามความคิดนี้ได้เคยมีความพิจารณาทำมาแล้วเมื่อ 2-3 ปีที่ผ่านมาโดยข้าราชการอา熳านิคม เสมือนเป็นหนทางสุดท้าย ดังที่ได้เห็นแล้วว่าได้มีการพิจารณาแผนการณ์ในลอนดอน ซึ่งผู้แทนของประเทศอาหรับทั้งหลายพากันคัดค้าน ไม่ว่าจะเป็นเชิงป่าเลสไตน์ หรืออาหรับปาเลสไตน์ ก็ไม่ยอมรับแผนการณ์ดังกล่าว เป็นที่รู้กันแล้วว่าความต้องการของอาหรับยังคงเหมือนเดิมคือปาเลสไตน์จะต้องเป็นประเทศเอกราชปกครองโดยประชาชนพื้นเมืองกลุ่มใหญ่ (อาหรับ) ขณะเดียวกันชนกลุ่มน้อย (เชิว) ก็จะมีสิทธิของตนด้วย ความต้องการของใช้ออนนิสต์ก็เช่นกัน คือปาเลสไตน์จะต้องเป็นรัฐเชิว โดยเปิดโอกาสให้แก่การอพยพของเชิวซึ่งควบคุมโดยองค์การเชิว

อย่างไรก็ตาม อังกฤษมีความพิจารณาที่จะประนีประนอม ดังนั้นในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1947 อังกฤษจึงเสนอว่า ปาเลสไตน์ควรถูกปกคล่องในฐานะดินแดนในภาวะทรัสดย์เป็นเวลา 5 ปี โดยให้รัฐบาลห้องกิ่น มีอำนาจอธิบดีด้วย ในพื้นที่ที่มีเชิวและอาหรับเป็นชนกลุ่มใหญ่ข้า หลวงในใหญ่อังกฤษจะต้องรับผิดชอบในการให้ความคุ้มครองชนกลุ่มน้อยพร้อมกับผู้ดูแลอีกประมาณ 100,000 คน โดยให้เข้าสู่ประเทศไทยได้ ใน 2 ปีแรก แต่ปรากฏว่าข้อเสนอี้ถูกคัดค้านจากฝ่ายอาหรับโดยคณะกรรมการชั้นสูงของอาหรับและจากองค์การเชิว

2.13 สาประชาติดักปัญหาปาเลสไตน์ ค.ศ. 1947

ในสถานการณ์เช่นนี้ อังกฤษประสบความล้มเหลว ประกอบกับด้องจ่ายหักกำลังเงินและกำลังผู้คนมาก ในที่สุดอังกฤษตัดสินใจนำปัญหานี้ไปสู่องค์การสาประชาติ ภายหลังจากประชุมกันถึงปัญหานี้ในสภาพสามัญ ในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1947 ซึ่ง เออร์เนสต์ บีвин (Ernest Bevin) ได้กล่าวว่า “รัฐบาลได้เผชิญกับความขัดแย้งที่ไม่สามารถคืนดีกันได้มีชาวอาหรับในปาเลสไตน์ 1,200,000 คน และเชิว 600,000 คน สำหรับความต้องการของเชิว ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญก็คือ การสร้างอำนาจอธิบดีด้วยของประเทศเชิว ส่วนอาหรับความต้องการที่เป็นประเด็นสำคัญก็คือ การขัดขวางต่อการก่อตั้งประเทศอธิบดีด้วยของเชิวในส่วนใด ๆ ของปาเลสไตน์ การอภิปรายกันถึงปัญหานี้ คุณเหมือนว่าจะไม่มีทางแก้ไขปัญหาการขัดแย้งนี้ได้ไม่ว่าจะโดยการเจรจาระหว่างทั้ง 2 ฝ่าย...ดังนั้นเรามาถึงข้อสรุปที่ว่า เราจะนำปัญหานี้ไปสู่การตัดสินขององค์การสาประชาติ เราจะขอร้ององค์การสาประชาติให้เป็นผู้พิจารณาดูดีปัญหานี้ เราจะไม่นำด้วยเราไปสู่การแนะนำหรือการสรุปปัญหาได้ฯ ทั้งสิ้น”⁸

⁸Ibid., p.169.

ดังนั้นคณะกรรมการความมั่นคง และสมัชชาใหญ่ จึงรับปัญหาดังกล่าวไปพิจารณาแต่ยังไม่ได้ไปสำรวจสถานการณ์ ในวันที่ 15 พฤษภาคม ก.ศ. 1947 สมัชชาใหญ่เสนอให้จัดตั้งคณะกรรมการพิเศษสำหรับปาเลสไตน์ (United Nation Special Committee on Palestine) หรือ UNSCOP เพื่อเดินทางไปศึกษาสถานการณ์ในปาเลสไตน์และหาข้อมูลเพื่อนำมาพิจารณาทางแก้ไขปัญหาซึ่งข้อเสนอแนะนี้ก็ได้รับการเห็นด้วยจากทุกฝ่าย

ในที่สุด UNSCOP ได้เดินทางไปถึงเยรูซาเลם ในวันที่ 14 มิถุนายน ก.ศ. 1947 ปรากฏว่าผู้แทนอาหรับคือคณะกรรมการชั้นสูงของอาหรับ แสดงตนโดยปฏิเสธไม่เข้าร่วมในการประชุมกับคณะกรรมการพิเศษ อย่างไรก็ตาม บรรดาประเทศอาหรับเพื่อนบ้านทั้งหลายก็ไม่ร่วมมือด้วย

ตรงกันข้ามกับองค์กรยิว ซึ่งได้ให้ความร่วมมือกับ UNSCOP และยังจัดหาเอกสารต่างๆ ให้สมาชิกของ UNSCOP ด้วย แม้แต่อธิการ ก็ได้เข้าร่วมในกองทัพอังกฤษทั้งหมดในปาเลสไตน์ และทำการชี้ช่องเกียรติแสดงตนไม่เป็นมิตรกับตรีชนเข้าร่วมการประชุมกับคณะกรรมการพิเศษด้วย อย่างไรก็ตาม บรรดาประเทศอาหรับเพื่อนบ้านทั้งหลายก็ไม่ร่วมมือด้วย

ภายหลังจากการศึกษาสถานการณ์ คณะกรรมการพบว่าผลการศึกษามีความแตกต่างจากรายงานของคณะกรรมการชุดก่อน ๆ เพียงเล็กน้อยเท่านั้น คณะกรรมการพบว่าปาเลสไตน์ เป็นประเทศเล็กน้อยที่ประมาณ 10,000 ตารางไมล์ และเพียงครึ่งหนึ่งของพื้นที่เท่านั้น ที่มีประชาชนอาศัยอยู่ ถึงแม้ว่าจะเป็นประเทศเกษตรกรรม ประชาชนประมาณ 65% มีชีวิตอยู่โดยเกษตรกรรมก็ตาม แต่ประมาณ 50% ของพื้นที่เกษตรข้าวที่ประชาชนบริโภคต้องสั่งเป็นสินค้าเข้า “ปาเลสไตน์จนเกินไป” ในทรัพยากรทั้งหมดที่จำเป็นต่ออุตสาหกรรมสมัยใหม่มีประชาชนอาหรับ 1,203,000 คน ยิว 608,000 คน หรือประมาณ 2 ต่อ 1 เนื่องจากอัตราการเกิดของอาหรับสูงกว่าชาวมุสลิม ใน ก.ศ. 1960 ถ้าการอพยพถูกห้าม จำนวนประชากรจะเพิ่มขึ้นเอง โดยธรรมชาติคือ 1,533,000 ต่อ 64,000 คน หรือประมาณ 5 ต่อ 2 อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการก็พบว่าการแบ่งปาเลสไตน์ก็มีปัญหาซับซ้อนมาก กล่าวคือ “ในเมืองเจฟฟา (รวมเกลาวิฟ) ใจกลางเยรูซาเลם มีชาวมากกว่า 40% ของประชาชนทั้งหมดของเมืองเหล่านั้น ในพื้นที่ภาคเหนือบริเวณเมืองทิเบรียส และเบชาน มีชาวประมาณ 25% และ 34% ของประชาชนทั้งหมด ส่วนที่เมืองเชฟฟด และนาชาเรห์ และตามชายฝั่งเมืองทุก处รัม แหลมเรเมล มีชาวประมาณ 10% และ 25% ของประชาชนทั้งหมด ในขณะที่พื้นที่ต่องกลางของภาคใต้ของเยรูซาเลם มีชาวไม่เกิน 5% ของประชาชนทั้งหมด”

ดังนั้น ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการแบ่งแยกนั้นยุ่งยากมาก แต่ขณะเดียวกันความรับร้อนในการยุติปัญหาที่มีมากกว่าปีก่อน ๆ จำนวนผู้อพยพที่ไม่ถูกกฎหมายมีมากถึง 17,873 คน ก็กำลังถูกกักขัง และชาวปาเลสไตน์ 820 คน ถูกจับ บรรยายกาศในปาเลสไตน์ดึงเครียดอย่างน่ากลัว

ตามถนนของเมืองเยรูซาเลมและพื้นที่สำคัญ ๆ มีลวดหนามกัน ถนนถูกปิด มีที่ตั้งเป็น รถเกราะ มือถือทั่วไป และเพื่อความปลอดภัยของข้าราชการของรัฐบาลและกองทหาร จึงต้องอาศัยอยู่ใน เขตที่ปลอดภัย และทำงานภายใต้ตึกที่ปิดมิตรชิด และมีห้ามผ่านอยู่ตลอดเวลา

เนื่องจากการปักธงและการบริหารของอังกฤษพบว่า พลังทั้งหมดต้องอุทิศให้แก่ ความปลอดภัยของประชาชนและการป้องกันตนเอง อังกฤษกล่าวว่า “ชุมชนได้มีจุดมุ่งหมายที่ จะได้สิทธิทางการเมืองโดยการใช้กำลังนั้น อังกฤษไม่ยอมรับ เนื่องจากต้นปี 1945 ที่ยิวได้ เรียกร้องสิทธิอันนี้แล้วได้รับความสนับสนุนโดยกลุ่มการเมืองที่ผิดกฎหมาย รวมทั้งการขาดแคลน ...ไม่มีอะไรได้รับอนุญาตให้เป็นประเทศยิว และไม่มีการอนุญาตให้มีการอพยพย่างอิสระเข้าสู่ ประเทศยิว”⁹ อังกฤษพบวิกฤติอย่างหนัก

ด้วยเหตุนี้เอง UNSCOP จึงแนะนำว่าการปักธงในระบอบอาณัติของอังกฤษควรจะ ยุติลง ควรให้อิหร่านแก่ปาเลสไตน์ และองค์การสหประชาชาติจะเป็นผู้รับผิดชอบต่ออิหร่าน ดังกล่าว นอกจากราชอาณาจักรนั้น UNSCOP ยังแนะนำอีกว่า ชุมชนนานาชาติ (ยิวและอาหรับ) ควรได้รับ ความรับผิดชอบต่อตนเอง และช่วยผู้ลี้ภัยยิว 250,000 คน ที่ยังอยู่ในยูโตร เป็นผ่อนماءความ กดดันในปาเลสไตน์ ในที่สุด UNSCOP แนะนำอีกว่าไม่ว่าจะมีการแบ่งกันอย่างไรในปาเลสไตน์ ก็ควรจะรักษาความร่วมมือทางเศรษฐกิจไว้ เมื่อมีการลงมติ เสียงส่วนใหญ่ UNSCOP ยอมรับ แผนการณ์แบ่งแยกพร้อมกับความร่วมมือทางเศรษฐกิจ ดังนั้นถ้าแบ่งเป็นประเทศตามแผนการณ์ แต่ละประเทศจะมีประชาชนดังนี้คือ

1. ประเทศอาหรับ มีอาหรับ 725,000 คน ยิว 10,000 คน และรวมคนอื่นๆ อีก
2. ประเทศยิว มียิว 498,000 คน อาหรับ 407,000 คน และรวมคนอื่นๆ อีก
3. เยรูซาเลม เขตระหว่างชาติ มียิว 100,000 คน อาหรับ 105,000 คน และรวมคน อื่นๆ อีก

ตามแผนการณ์ดังกล่าว ประเทศอาหรับจะมีชนกลุ่มน้อยยิวประมาณ 1.5% ของ ประชาชนทั้งหมด แต่ประเทศยิวจะมีชนกลุ่มน้อยอาหรับถึง 45% ของประชาชนทั้งหมด ทั้งนี้ ยังไม่รวมพวกเรื่อร้อนอีกประมาณ 90,000 คน ส่วนเขตระหว่างชาติจะมีอัตราส่วนเท่า ๆ กัน คือ 1 ต่อ 1 และคาดว่าประเทศยิวจะมีรายได้มากกว่าประเทศอาหรับถึง 3 เท่า

อย่างไรก็ตาม สมาชิกกลุ่มนี้ของ UNSCOP ซึ่งเป็นผู้แทนจากอินเดีย อิหร่าน และยูโกสลาเวีย เสนอว่าควรมีการจัดตั้งสหพันธ์รัฐ เพื่อหลีกเลี่ยงการแบ่งแยก ซึ่งการแบ่ง แยกได้เน้นให้เห็นชัดถึงความแตกต่างระหว่างยิวและอาหรับในตะวันออกกลาง และเพื่อหลีก เลี่ยงลักษณะของมิวนิสต์ซึ่งเป็นอันตราย โดยที่สมาชิกเหล่านี้มีความเห็นว่าการแบ่งแยกไม่ว่าจะ

⁹Ibid., p.170.

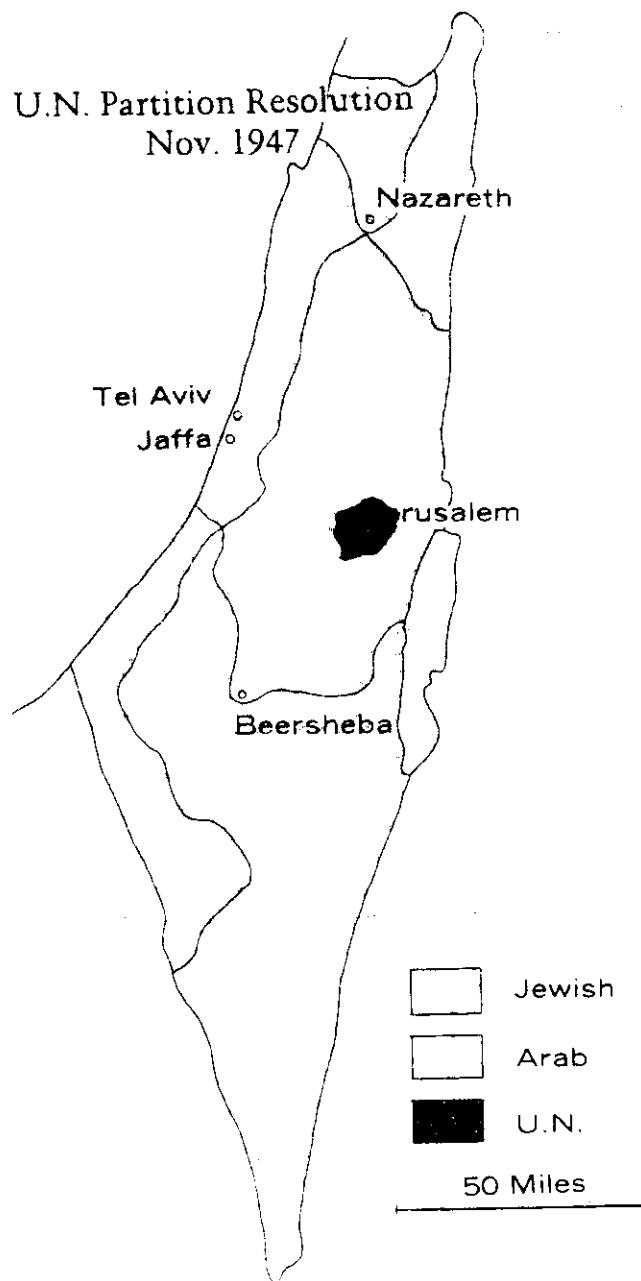
ในรูปแบบใดๆ ก็ตาม ล้วนแต่นำมาซึ่งลักษณะนิวนิสต์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นอกจากนั้นสมาชิกเหล่านั้นยังคาดว่าประชาชนทั้งขี้วและอาหระที่กล้ายเป็นชนกลุ่มน้อยตามแผนการณ์นี้จะต้องขัดขวางอย่างแน่นอน ส่วนการก่อตั้งสหพันธ์รัสเซียและรัฐอาหระจะมีอำนาจเต็มที่ในการปกครองตนเองภายใต้รัฐธรรมนูญของสหพันธ์รัสเซีย พรนណนที่แนะนำก็มีความแตกต่างเพียงเล็กน้อยจากที่เสนอโดยสมาชิกกลุ่มใหญ่

ท่องค์การสหประชาติ ผู้แทนโซเวียตชื่อ นายอังเดร โกรมิโก (Andrei Gromyko) ได้แสดงให้เห็นถึงความคิดของรัสเซียนปัญหาปาเลสไตน์ โดยย้ำถึงความล้มเหลวของระบบอาณัติในการปกครองปาเลสไตน์ นายโกรมิโกเห็นด้วยกับรายงานและข้อเสนอแนะของผู้สังเกตการณ์ทุกๆ คน นับตั้งแต่คณะกรรมการขององค์กรชุดแรกที่ส่งไปสำรวจปัญหาของปาเลสไตน์ ดังนั้นเขาจึงสนับสนุน “ความหวังของยิวในการก่อตั้งประเทศชาติของตน” อีกต่อไป นายโกรมิโก ก็มีความเห็นอกเห็นใจชาวอาหระไม่น้อย โดยสนับสนุนการจัดตั้งสหพันธ์รัสเซียตามข้อเสนอของสมาชิกกลุ่มนี้ของ UNSCOP แต่ผู้แทนชาวอังกฤษและอเมริกันไม่เห็นด้วย และพยายามหลีกเลี่ยงข้อสรุปใดๆ ที่อาจจะเกี่ยวข้องกับการเข้ามาของรัสเซียนในตะวันออกกลาง

ดังนั้น เมื่อมีการตีพิมพ์ข้อเสนอของ UNSCOP ที่ให้มีการแบ่งแยกและได้รับเสียงสนับสนุนจากสมาชิกกลุ่มใหญ่ รัฐบาลอังกฤษจึงประกาศถึงความตั้งใจของตนที่จะเคลื่อนฐานที่พอกจากปาเลสไตน์และพื้นที่บริเวณคลองสุเอซ ลึกไปจนถึงแอฟริกากลาง จนถึงประเทศเคนยา ก็จะถอนทัพออกจากให้นัด ผลก็คือรัฐบาลอังกฤษพร้อมที่จะถอนตนเองออกจากปาเลสไตน์ อีกต่อไป การกระทำเช่นนั้นขององค์กรฯอาจทำให้เกิดการต่อสู้ย่างหนักของเลือดและร้ายกาจ จนกระทั่งอังกฤษอาชญาภาพแห่ง

สำหรับปฏิกริยาของยิวและอาหระในปาเลสไตน์ด้วยกัน องค์การยิวพอใจต่อแผนการณ์แบ่งแยก แม้ว่าจะไม่ได้พื้นที่ทั้งหมดในปาเลสไตน์ แต่ก็ได้มากกว่าอาหระ นับเป็นขั้นต้นของเอกสารช ล ส่วนอาหระมีความรู้สึกว่าพวกตนสูญเสียทุกอย่าง และประกาศว่าพวกตนจะต่อต้านข้อเสนอของ UNSCOP โดยการใช้กำลัง หนังสือพิมพ์อิปต์ชื่อ อัล อาหรัม (al-Ahram) ได้ทำนายไว้ในเดือนกันยายน ค.ศ.1947 ว่าอาหระในปาเลสไตน์ จะลงมือทำการไม่หยุดยั่ง เพื่อขับไล่ผู้แทรกแซงประเทศของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขารู้ว่าประเทศอาหระเพื่อนบ้านพึ่งหมายจะหันหน้าหลังและช่วยเหลือพวกเขากลับการให้กำลังทหาร เงิน และอาวุธสงคราม

เมื่อสถานการณ์ดึงเครียดและจากปฏิกริยาที่ด่างกันของทั้งสองฝ่าย โดยเฉพาะความโกรธแค้นอย่างเป็นพืนเป็นไฟของฝ่ายอาหระ ได้ทำให้ชุมชนที่แข่งขันกันอยู่แล้วกำลังเครื่องพร้อมสำหรับสงครามที่ด่างก็คาดว่าจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่ถ้าจะเทียบคุณกำลังของทั้ง 2 ฝ่าย แล้วจะเห็นว่าพวกอาหระมีองค์การกึ่งทหาร ซึ่งพิสูจน์ได้ว่าทำงานไม่ได้ผลดีขณะที่ยิวมีทหารที่ได้รับการฝึกฝนดีกว่า อีกทั้งเคยร่วมในกองทัพทั้งของอังกฤษและอเมริกาและกองทัพอาณาจักร

แผนที่แสดงการแบ่งปาเลสไตน์ตามข้อเสนอขององค์กรสหประชาชาติ ค.ศ. 1947⁵

⁵Ibid., p.181.

ระหว่างสหภาพด้วย รวมทั้งกองทัพของขาานาร์ พลนาช อิร์กัน และสเตอร์น แก้ เครื่องไม้ เครื่องมือกีนมายที่ยึดมาจากร้านค้าของอังกฤษ นอกจากนี้ตัวแทนการขายอาวุธชาวเยว่ สามารถส่งอาวุธมาให้

ท่องค์การสหประชาชาติ เสียงส่วนใหญ่สนับสนุนการแบ่งแยกและตัดสินใจว่า การปกครองของอังกฤษควรยุติลงในวันที่ 1 พฤษภาคม 1948 และประเทศเยว่และประเทศไทย อาจรับควรถูกก่อตั้งขึ้นในวันที่ 1 กรกฎาคม ผู้แทนอังกฤษประกาศว่ากองทัพอังกฤษจะถอนออกจากราชอาณาจักรในวันที่ 1 สิงหาคม และอังกฤษจะไม่เข้าไปมีส่วนร่วมในความพยายามใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแบ่งแยก ครั้นเมื่อมีการประชุมของสมัชชาใหญ่ในวันที่ 26 พฤษภาคม เซอร์ อเล็กซานเดอร์ คาโดกัน (Alexander Cadogan) ประกาศว่าอังกฤษต้องการยืนยันอย่างแน่นอนว่า การแบ่งแยกจะต้องไม่เกี่ยวข้องกับกำลังของอังกฤษ

ขณะเดียวกันสถานการณ์ในตะวันออกกลาง นอกปาเลสไตน์ ความไม่พอใจ ของอาหรับเพื่อนบ้านที่มีต่อโซนนิสต์นักชีนถึงขีดสูงสุด พวกราษฎร์ที่จะต่อต้านในทุก รูปแบบการเดินบนถนนอย่างน่ากลัวได้ระเบิดขึ้นตามจุดต่างๆ มากมายทั่วตะวันออกกลางตาม เมืองต่างๆ เช่น เอเดน ลิเบีย และแบกแดด ชาวอาหรับมีความโกรธแค้นต่อชุมชนเยว่ในปาเลสไตน์ที่อยู่ห่างไกล แต่พวกราษฎร์ไม่สามารถใจดีชาวเยว่เหล่านี้ได้ ผลก็คือชาวเยว่อาศัยอยู่ใน คืนแ昏อาหรับเหล่านั้นและผู้ไม่เกี่ยวข้องกับลักษณะของอาหรับที่โดยอาหรับที่ กำลังบ้าคลั่ง ทำให้เกิดกลุ่มชาวเยว่เหล่านี้อยู่ในความกลัวและในที่สุดก็นำไปสู่การอพยพออกจาก ดินแดนอาหรับไม่ว่าจะจากอิรักและเยเมน ผลสำคัญคือความกดดันต่อการอพยพเข้าสู่ปาเลสไตน์มากขึ้นเป็นลำดับ

ภายหลังจากที่อภิปรายกันยาวนานท่องค์การสหประชาชาติ และหลังจากมีการ ศึกษาโดยคณะกรรมการต่างๆ แล้ว และมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเกี่ยวกับพรบแผนของการแบ่ง ในที่สุดในวันที่ 29 พฤษภาคม ข้อเสนอของการแบ่งแยกก็ผ่านโดยคะแนนเสียง 33 ต่อ 13 และอีก 10 ไม่อุตสาหะ ดังนั้นการยุติการปกครองของอังกฤษเริ่มนองเห็น

2.14 สหภาพปาเลสไตน์ ครั้งที่ 1 ค.ศ. 1948

ในปาเลสไตน์ อาหรับรวมตัวกันตามแบบ ค.ศ. 1936 อาหรับเริ่มโจมตีบ้าน เรือนของเยว่และเยว่ก็ตอบโต้ด้วยการโจมตีอาหรับ ในปลายเดือนพฤษภาคมสถานการณ์ดีงเครียด เพิ่มความเลวร้ายอย่างรวดเร็ว ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1948 อาสาสมัครอาหรับจากประเทศ เพื่อนบ้านเริ่มเข้าสู่ปาเลสไตน์ ผู้นำอาหรับของการปฏิวัติปี 1936 ก็อยู่ในปาเลสไตน์อีกรังหนึ่ง พร้อมด้วยอาสาสมัครจำนวน 5,000 คน แต่กระฉับกระเฉยและไม่ร่วมมือกันอย่างดี ถนนตาม เมืองต่างๆ และหมู่บ้านถูกตัดขาด

ขณะที่กองทัพอังกฤษเริ่มถอนตัวออกจากจุดที่ห่างไกลที่สุด กองโจรอาหรับก็

ญี่ปุ่นบ้านเรือน ถนนจากเทลาวิฟไปเมรูชาเลมกีอุกตัดขาด ในไม้ซ้าทั้งฝ่ายขึ้นและอาหรับต่างก็ จัดตั้ง รัฐบาลเงาของตน ซึ่งฝ่ายขึ้นดูจะได้เปรียบกว่าเพราร์เมืองค์การยวานุชนิวมีรัฐบาลที่พร้อมแล้ว ขณะที่รัฐบาลของอาหรับยังอยู่ในขั้นทดลอง อาหรับไม่มีองค์การใดที่เกี่ยบได้กันองค์การยวิ และ แม้แต่ผู้นำเลิกน้อย อาหรับก็ขาดนานาน

เหตุการณ์ในแต่ละวันนับจากเดือนมีนาคม ก.ศ. 1947 ไปถึงเดือนพฤษภาคม ก.ศ. 1948 คือมีคนเสียชีวิต 5,000 คน ตลอดทั้ง 5 เดือน ความเสียหายประมาณหลายล้านдолลาร์ รถไฟถูกกระเบิด มีการปล้นธนาคาร สำนักงานของรัฐบาลถูกโจมตีการจลาจลรุนแรง เกิดไฟไหม้ การประท้วงระหัวงองทัพและกลุ่มน้ำที่แข่งขันกัน

ประเทศไทยอาหรับที่อยู่รอบด้านเตรียมพร้อมสำหรับสังคಹรันและประกาศว่าพวกเขารขอ ขัดขวางจุดด้วยการตัดสินใจขององค์การสหประชาติ อย่างไรก็ตาม ในวันที่ 21 มีนาคม ไม่ มีใครคาดว่าคณะกรรมการการเมืองของสันนิบาตอาหรับ (Arab League) จะพยายามทำความ ประนีประนอมโดยเสนอว่าเพื่อหลีกเลี่ยงสังคಹรันควรจะนำข้อเสนอดังเดิมขององค์กรที่มีเจ้าภาพ ข้อเสนอที่ว่าปาเลสไตน์ควรเป็นดินแดนในภาวะทรัพศีชั่วคราว นอกจากนั้นคณะกรรมการของ สันนิบาตอาหรับ ยังเสนอว่าชาวขึ้นในปาเลสไตน์จะได้รับอนุญาตให้เข้าสู่ประเทศไทยได้ ในฐานะผู้ลี้ภัย และคนขึ้นที่อยู่ในปาเลสไตน์จะได้รับการยินยอมถึงสิทธิในฐานะเป็นชนกลุ่มน้อยใน ประเทศไทยอาหรับ อย่างไรก็ตาม ข้อเสนอี้ถูกปฏิเสธไป

ถ้าดูอย่างผิวเผินจะเห็นว่าอาหรับมีความเข้มแข็งกว่า เพื่อโลกอาหรับทั้งหมดจะ ต้องเข้าแทรกแซงในสังคಹรันเพื่อช่วยอาหรับปาเลสไตน์ อีซิปต์ อิรัก ซีเรีย เลบานอน และ ทราณส์จอร์แดนต่างยืนถึงความเป็นศัตรูและยังเคยได้รับอาวุจากทั้งองค์กรและฝรั่งเศส การ กระตุ้นของประชาชนโดยเฉพาะในหมู่นักศึกษาและชนชั้นกลางรุนแรงมาก อย่างไรก็ตาม เมื่อ พิจารณาดูรัฐบาลอาหรับของแต่ละประเทศจะเห็นได้ว่าอ่อนแอบมาก ไม่มีรัฐบาลใดจะได้รับความ นิยมจากประชาชนของประเทศ โดยเฉพาะเรื่องการครอบปั้น การบังคับบัญชาของทัพก็พิสูจน์ได้ ว่าไม่มีประสิทธิภาพ ขาดการเริ่มต้นที่ดีในกลุ่มที่ ทหารในกองทัพฝึกฝนไม่ดี และขาดผู้นำ ทัพที่ดีด้วย และผู้นำรัฐบาลอาหรับมีความอิจฉาริษากันเองการทะเลาะวิวาทเป็นการส่วนตัว ซึ่งพวกเขาก็พิสูจน์ให้เห็นว่าเรื่องเหล่านี้มีความสำคัญต่อพวคตมากกว่าความสนใจในปัญหา ปาเลสไตน์ นอกจากนั้นในหมู่อาหรับปาเลสไตน์เอง ได้รับความสนับสนุนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น การขาดผู้นำที่ดีเริ่มตั้งแต่ ก.ศ. 1938 อาหรับเหล่านี้ยังไม่พื้นจากใจจากการกบฏปี 1936-1938 ในตอนจะสิ้นสุดยุคการปักธงขององค์กรที่พวคอาหรับกลับเป็นคนที่อยู่ในความหวาดกลัว เป็นผู้ชนที่พ่ายแพ้และหนีไปในทุกทิศทาง

ในต้นเดือนเมษายน เหตุการณ์ต่างๆ ดูเหมือนว่าจะเข้าสู่ภาวะดีขึ้น กองทัพอังกฤษ ได้ออกจากประเทศไทยไปแล้ว ในวันที่ 20 มีนาคม เลขาธิการของสันนิบาตอาหรับได้กล่าวสุนทร-

พจน์ว่าอาหรับจะยอมรับการพักรบชั่วคราว และจะยอมเป็นดินแดนในภาวะทรัศติที่ถูกจำกัด ถ้าองค์การยิวจะตกลง แต่ปรากฏว่าผู้นำขวัญชื่อ นายเดวิด บุน ภูเรียน (David Ben-Gurion) ปฏิเสธทันทีทันใด ดังนั้นสถานการณ์ที่ทำว่าจะตีขึ้นก็ถูกยกไปเป็นการต่อสู้อย่างรุนแรง ซึ่งดำเนินต่อไปเรื่อยๆ และทั่วปาเลสไตน์ ในวันที่ 27 มีนาคม เกเร่องบินของยิวได้เข้าร่วมในการต่อสู้เป็นครั้งแรก และแล้วในวันที่ 8 เมษายน ผู้นำอาหรับที่มีชื่อเสียงคือ อับเดล-การ์ดีร์ ฮูเซนนี (Abdel-Qadir Huseini) ซึ่งเป็นหัวหน้าของกองรักษาความปลอดภัยของอาหรับก็ถูกฆ่า ต่อมาในวันที่ 10 เมษายน อิรักน์ พร้อมกับความช่วยเหลือของชา堪าห์ กี เข้าโจมตี และบีดหมู่บ้าน เดียร์ ยะчин (Deir Yasin) อิรักน์ได้พยายามสร้างความน่ากลัวให้เกิดมากขึ้นในหมู่ประชาชนอาหรับ มีการฆ่าหมู่ชาวบ้านทั้งหมด และประกาศการกระทำการของตนของอย่างกว้างขวาง อาหรับเริ่มโกลมตีบ้านเรือนยิวและพื้นที่ของยิว แต่กีพ่ายแพ้ ชา堪าห์เริ่มตีโดยทัพอาหรับ นับจากนั้นกำลังของอาหรับก็เริ่มพ่ายแพ้ ทั้งในความพยายามและการป้องกันตนเอง ชา堪าห์ได้เมืองทิเบเรียส ต่อมาอิรักน์ และชา堪าห์ เข้าสู่เมืองไฮฟ่าได้ และขับไล่ประชาชนอาหรับออกไปจากเมืองตันเดือนพฤษภาคมเมืองจัฟฟาร์กถูกประกาศให้เป็นเมืองเปิดภายใต้การควบคุมของชา堪าห์ และต่อมาชา堪าห์ก็ยึดเมืองอัคร (Acre) ได้ จากการพ่ายแพ้ของฝ่ายอาหรับทำให้ชาวอาหรับจากเมืองต่างๆ ดังกล่าวรีบหนีออกนอกราชอาณาจักรทันที แล้วแล้วในวันที่ 14 พฤษภาคม ค.ศ. 1948 ในเวลาบ่ายโมงที่เมือง เทลาวิฟ นายเดวิด บุน ภูเรียน ก็ประกาศการก่อตั้งประเทศอิสราเอลขึ้นพร้อมๆ กับการสิ้นสุดยุทธการปักธงของอังกฤษ

กิจกรรมการเรียนที่ 2

เหตุใดอังกฤษจึงไม่สามารถแก้ไขปัญหาความขัดแย้งระหว่างยิวและอาหรับในปาเลสไตน์ได้ และอังกฤษใช้วิธียังไรที่จะทำให้คนพื้นจากปัญหาดังกล่าว

สรุปท้ายบท

ปาเลสไตน์เป็นดินแดนแห่งหนึ่งในตะวันออกกลางที่เกิดปัญหาอย่างรุนแรง นั้นก็อความขัดแย้งระหว่างประชาชน 2 กลุ่มคือยิวและอาหรับ เป็นความขัดแย้งที่เกิดจากความต้องการให้ปาเลสไตน์เป็นประเทศชาติของแต่ละฝ่ายและเมื่อปาเลสไตน์ตกลอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ อังกฤษพยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวแต่ก็ไม่สำเร็จ ในที่สุดประชาชนทั้ง 2 กลุ่มแก้ไขปัญหาด้วยตัวเองโดยการทำสงครามซึ่งฝ่ายยิวชนะและทำให้ดินแดนแห่งนี้เป็นประเทศชาติของยิว โดยชื่อว่าอิสราเอล

การประเมินผลท้ายบท

1. จงอธิบายถึงงานสำคัญที่รัฐบาลอังกฤษภายใต้เซอร์เเอร์เบิร์ต แซนวัลได้ทำลงไป
ปีครองปาเลสไตน์ตั้งแต่ ก.ศ. 1920
2. เหตุใดจึงเกิดความสงบขึ้นในปาเลสไตน์ระหว่าง ก.ศ. 1925-1928 และเหตุใดใน
ก.ศ. 1929 จึงเกิดการขลาจลขึ้นอีก
3. บันทึกสีขาวของพาร์ฟิตต์ ก.ศ. 1930 คืออะไร มีผลอย่างไรต่อชาวยิวและชาว
อาหรับในปาเลสไตน์
4. งวิเคราะห์ถึงสาเหตุและผลของสังคามปาเลสไตน์ครั้งที่ 1